

SVENS BIBELOVERSIGT - JOHANNES' TREDJE BREV

Bogens hvem, hvad, hvor:

3 Joh er det korteste brev i NT. Brevet er et kort personligt brev, til en kær ven, for at opmuntre ham til at bevare sit varme fællesskab med andre kristne medarbejdere.

Forfatter:

Selvom brevet er anonymt, bærer det tydeligt præg af at være skrevet af den samme forfatter som skrev 1 og 3 Joh. Forfatterens omsorgsfulde, men kategoriske natur overfor falsk lære passer meget godt med Johannes' personlighed, og kun en meget anerkendt personlighed, som ham, kunne have udsendt et så autoritativt brev uden at anføre sit navn.

Han skrev som ældste (1:1), fordi apostle blev tituleret sådan, når de arbejdede i en fast menigheds-sammenhæng (Se fx Jakob og Peter, ApG 21:17; Gal 1:18-19; 1 Pet 5:1).

Johannes' forfatterskab af 2.+3 Joh er også klart bevidnet af kirkefædrene (fx Irenæus år 180, Clement af Alexandria år 200), selvom både Origenes og Eusebius nævner dem som bøger der var tvivl om, syntes begge at stå i den Muratorianske kanon (år 170). Brevet var et personligt brev til Gajus, en kristen leder og personlig ven (1:1). Johannes ville følge brevet op med et besøg (1:13).

Tidspunkt:

Ca. år 85-90 e.Kr. Siden 2+3 Joh er meget ens i deres stil, tyder det på, at de blev skrevet tæt på hinanden og derfor også i sammenhæng med 1 Joh, som muligvis er brevet, der refereres til i v.9.

Motiv: Johannes skrev brevet for at opmuntre sin ven Gajus til at fortsætte sin gæstfrihed overfor omrejsende kristne lærere og evangelister (1:5-8). Han ville sikre, at han ikke kom til at ligne Diotrefes, en anden kristen leder, der kun anerkendte og havde fællesskab med troende, der helt og aldeles var underlagt hans autoritet (1:9-11).

Bogens opbygning:

1:1-2-8	Hilsen og Gajus' gode eksempel
1:1-2	Hilsen og velsignelse af Gajus.
1:3-8	Opmuntring og varm anerkendelse af Gajus.
1:9-11	Diotrefes dårlige eksempel
1:9-11	Advarsel mod Diotrefes' eksklusive og demagogiske natur.
1:12-13	Afslutning
1:12	Johannes' anbefaling af Demetrius.
1:13	Johannes varsler sit besøg og sender hilsner.

Bogens indhold:

Opmuntring til at forblive i et åbent kristent fællesskab.

Johannes skrev for at opmuntre Gajus til at fortsætte i et fællesskab med andre ægte kristne medarbejdere. Johannes' mål var at advare ham imod at udvikle en eksklusiv selvcentreret form for kristendom, der blev praktiseret af en anden kristen menighedsleder.

I. Brevets hilsen og opmuntrende anerkendelse.

Igennem sin varme hilsen anerkendte Johannes sin kære vens ægte kristne liv og udtrykte glæde over hans varme gæstfrihed overfor omrejsende kristne missionærer. Samtidig opmuntrede han Gajus til at gå videre og støtte disse missionærer i deres videre færd, og derved vise sit aktive partnerskab i Guds mission blandt folkene.

II. Brevets advarsel og skræmmende eksempel.

Johannes stemplede en anden menighedsleder, Diotrefes som ond, fordi han aktivt afviste fællesskab med andre kristne og bevidst underminerede Johannes' omdømme.

Derudover udstødte han enhver fra sin menighed, der havde fællesskab med andre kristne medarbejdere. Johannes afslørede, at denne eksklusivitet var et dække over Diotrefes' egne demagogiske og kødelige ambitioner.

III. Forberedelse af Johannes' besøg

Johannes anbefalede varmt den kristne medarbejder Demetrius, sandsynligvis brevets budbringer og forberedte Gajus på sit eget snarlige besøg.

Bogens temaer:

Johannes' tredje brev blev skrevet for at sikre, at menigheder ikke blev eksklusive og afskar sig fra andre ægte trossøskende og fra det fælles ansvar med at udbrede Guds Rige.

Den kristne leder skal kendetegnes ved både sandhed og kærlighed (1:3,6) og være en rollemodel for ægte kristen lære og livsførelse (1:3, 8b, 12), samt være i et åbent fællesskab med andre kristne.

På NT's tid blev dette udtrykt ved at følge apostlenes anvisninger og i vor tid ved at følge Bibelens lære. Gode ledere vil ligesom Johannes have en ægte interesse og glæde i andre kristnes vækst og udvikling (1:1,3).

Som ledere har de også ansvaret for at konfrontere lære og livsførelse, der ikke er i overensstemmelse med Guds Ord, men de skal vogte sig for at blive optagede af deres egen stilling eller bruge den til at dominere andre (1:9-10).

Fordi kristne tilhører Guds store familie og ikke kun en lokal menighed, har de et ansvar for at støtte udbredelsen af Guds Rige. Gæstfrihed og økonomisk støtte er et praktisk udtryk for fællesskab med kristne missionærer (1:5-8).

I NT tid var gæstfrihed vigtigt, ikke kun af hensyn til økonomiske omkostninger, men også fordi oldtidens kroer ofte tjente som bordeller.

Baggrundsinformation:

Hvis de kristne menigheder skulle være dynamiske udposter for udbredelsen af evangeliet, var det vigtigt, at de både havde en god lokal ledelse og havde

partnerskab med den brede kristne Kirke. Tilrejsende kristne lærere kunne støtte den lokale ledelse i deres styring af menighedens lære og livsførelse, ved at holde dem orienteret om tolkninger og overbevisninger i den brede kristne Kirke.

Samtidig kunne de lokale menigheder opbygge den brede kirke, ved at støtte omrejsende missionærer igennem husly og økonomisk støtte (1:5-8).

Det var dog vigtigt at den lokale menighed sikrede, at disse omrejsende missionærer selv var tro overfor den apostolske lære (2 Joh 1:7-11).

Apostlenes lære var og forbliver den øverste autoritet i Kirken (1:9-10,13) og lokale ledere skal sikre at læren og livsførelsen i de lokale menigheder er i overensstemmelse med den. Derudover skal menighederne holde sig orienteret om den brede kristne Kirke for at sikre, at deres egen tolkning ikke har udviklet sig i en forkert retning (1:9-10).

Ledelsen i NT kirkerne blev varetaget af et ældsterråd, blandt andet for at hindre, at en enkelt person blev for dominerende (1:9). Selv apostlene underlagde sig dette forhold, når de deltog i en lokal kirkes ledelse (1:1; ApG 11:1-18; 15:1-2,22; 20:28-35; Gal 2:11-14; 1Pet.5:1-2).

Som gammel og svag blev Johannes båret til gudstjeneste og når de troende bad ham om at give dem et ord, var hans svar altid "små børn elsk hinanden". Da de efterfølgende spurgte ham hvorfor han blev ved med at gentage dette, var hans svar: "Det er Herrens bud, og nok er gjort hvis blot denne befaling bliver overholdt".

Johannes' følsomhed overfor vranglære og usandhed kom til udtryk engang da han opdagede vranglæreren Kerentus i Efesos' badeanstalt. Han råbte: "Lad os fly! Lad os fly! Sæt badehuset styrter sammen på grund af, at sandhedens fjende er her".

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Johannes litteratur har mange fællestræk i tema, ord og stil.

Tema	3 Joh	2 Joh	1 Joh	Joh
Kærlighed	3:6	1:5-6	2:7-11; 5:3	13:24-25; 14:23
Sandhed	1:1,3,4,8,12	1:1-4	3:19; 4:6; 5:6	14:6,17; 18:37
Glæde	1:3,4	1:4,12	1:4	15:11; 16:24
Brevstil	1:1, 13-14	1:1,12		
Vranglære		1:7	2:18-19; 4:2-3	

Frelsen er den altafgørende hændelse i den kristnes liv. Bibelsk frelse dækker dog ikke kun genfødselsøjeblik, for hvis frelsesoplevelsen er ægte, vil det også føre til liv og vækst, der er præget af Jesu liv (1:4,6) og som bringer ære til Gud (1:11). At opleve denne vækst i eget og andres liv giver stor åndelig glæde (1:3-4).

Jesus er mere end et menneske:

På Johannes' tid titulerede jøderne Gud med udtrykket "Ha shem" – Navnet, og Johannes understregede, at Jesu liv var så forbundet med Gud, at også han bar det guddommelige navn (1:7; 2 Mos 3:14; Apg 4:12; 10:43; Fil 2:9).

Bogens mest kendte afsnit:

1:5-8,13	Beskrivelser af sande og gode kristne ledere.
1:9-10	En beskrivelse af en dårlig kristen leder.